

Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság
3.Bf.1/2015/12. szám

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság **Budapesten, 2015. év október hó 15. és 21. napján** tartott nyilvános ülés alapján meghozta és kihirdette a következő

ítéletet:

A család büntette és más bűncselekmények miatt I. r. vádlott és társai ellen indult büntetőügyben a Fővárosi Törvényszék 2014. év szeptember hó 25. napján kelt 26.B.973/2010/76. számú ítéletét I. r. és IV. r. vádlottak tekintetében **megváltoztatja.**

I. r. vádlottal, mint a vagyon elleni bűncselekmények tekintetében különös visszaesővel szemben kiszabott szabadságvesztést 3 (három) évre **enyhíti.**

IV. r. vádlott szabadságvesztés büntetését 1 (egy) év 6 (hat) hónapra, a felfüggesztés próbaidejét 3 (három) évre **enyhíti.**

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét I. r., II. r., III. r. és IV. r. vádlott tekintetében **helybenhagyja.**

A másodfokú eljárásban összesen 119.450 (száztizenkilencezer-négyszázötven) forint bűnügyi költség merült fel, melyből II. r. vádlott 40.000 (negyvenezer) forintot, III. r. vádlott 44.450 (negyvennégyezer-négyszázötven) forintot köteles megfizetni, valamint a IV. rendű vádlott tekintetében felmerült 35.000 (harmincötezer) forint bűnügyi költséget az állam visel.

Az ítélet ellen további fellebbezésnek nincs helye.

I N D O K O L Á S

Az elsőfokú bíróság ítéletében

- I. r. vádlottat 2 rb. család büntette [1978. évi IV. törvény 318. § (1), (2) bekezdés c.) pont, (7) bekezdés b.) pont], 1 rb. bűnsegédként elkövetett család büntettének kísérlete [1978. évi IV. törvény 318. § (1) és (6) bekezdés a.) pont], 1 rb. család büntettének kísérlete [1978. évi IV. törvény 318. § (1), (2) bekezdés c.) pont, (6) bekezdés b.) pont], 54 rb. bűnsegédként elkövetett közokirat-hamisítás büntette [1978. évi IV. törvény 274. § (1) bekezdés c.) pont], 1 rb. bűnsegédként elkövetett hitelezési család büntette [1978. évi IV. törvény 297/A. §] és 3 rb., egy esetben bűnsegédként elkövetett magánokirat-hamisítás vétsége [1978. évi IV. törvény 276. §] miatt, mint különös visszaesőt halmazati büntetésül 5 év börtönbüntetésre és 5 év közügyektől eltiltásra ítélte, megállapította, hogy feltételes szabadságra nem bocsátható.

- II. r. vádlottat 1 rb. költségvetési család büntettének kísérlete [2012. évi C. tv. 396. § (1) bekezdés a.) pont és (4) bekezdés a.) pont], 54 rb. közokirat-hamisítás büntette [2012. évi C. tv. 342. § (1) bekezdés c.) pont] és 2 rb. hamis magánokirat felhasználásának vétsége [2012. évi C. tv. 345. §] miatt halmazati büntetésül 2 év szabadságvesztésre és 400 napi tétel, egy napi tétel 4.000.- forint összegű, összesen 1.600.000.- forint pénzbüntetésre ítélte, a szabadságvesztés végrehajtását 5 évi próbaidőre felfüggesztette;

- III. r. vádlottat 1 rb. bűnsegédként elkövetett csalás büntette [2012. évi C. törvény 373. § (1) és (5) bekezdés a.) pont], 2 rb. bűnsegédként elkövetett költségvetési csalás büntette, melyből 1 rb. kísérlet [2012. évi C. tv. 396. § (1) bekezdés a.) pont és (4) bekezdés a.) pont] és 3 rb. bűnsegédként elkövetett hamis magánokirat felhasználásának vétsége [2012. évi C. tv. 345. §] miatt halmazati büntetésül 2 év szabadságvesztésre és 500 napi tétel, egy napi tétel 8.000.- forint összegű, összesen 4.000.000.- forint pénzbüntetésre ítélte, a szabadságvesztés végrehajtását 5 évi próbaidőre felfüggesztette; a III. r. vádlottal szemben 2 rb. bűnsegédként elkövetett magánokirat-hamisítás vétsége [1978. évi IV. törvény 276. §] miatt indult büntetőeljárást megszüntette;
- IV. r. vádlottat 1 rb. bűnsegédként elkövetett költségvetési csalás büntetnének kísérlete [2012. évi C. tv. 396. § (1) bekezdés a.) pont és (4) bekezdés a.) pont] és 2 rb. bűnsegédként elkövetett hamis magánokirat felhasználásának vétsége [2012. évi C. tv. 345. §] miatt halmazati büntetésül 2 év szabadságvesztésre ítélte, a szabadságvesztés végrehajtását 5 évi próbaidőre felfüggesztette;
- II. r., III. r. és IV. r. vádlott esetében megállapította, hogy a szabadságvesztést végrehajtásának elrendelése esetén, börtönben kell végrehajtani és legkorábban a büntetésük kétharmad részének kitöltését követő napon bocsáthatók feltételes szabadságra;
- Rendelkezett továbbá a bűnügyi költség viseléséről.

Az ítélet ellen

- az ügyész y I. r., II. r. és III. r. vádlottak terhére, a II. r. vádlott esetében téves minősítés miatt, a tényállás 3. pontjában foglalt cselekmény közvetett tettesként elkövetett minősítése, továbbá mindhárom vádlott büntetésének súlyosítása, valamint a II-III. r. vádlottak esetében a felfüggesztés mellőzése és közügyektől eltiltás kiszabása érdekében;
- I. r. vádlott és védője, II. r. és III. r. vádlottak, valamint IV. r. vádlott és védője felmentésért;
- a II. r. és III. r. vádlottak védői elsődlegesen felmentés, másodlagosan enyhítés érdekében jelentettek be fellebbezést.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség Bf.1143/2014/1. számú átiratában az ügyészi fellebbezést fenntartotta, míg a bejelentett védelmi fellebbezéseket nem tartotta alaposnak.

Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a perrendi szabályok megtartásával járt el, a vád tárgyává tett cselekmények elbírálásához szükséges és lehetséges bizonyítékokat feltárta és azokat a logika szabályai szerint értékelve állapította meg a tényállást. A mérlegeléssel megállapított tényállás megalapozott, abból az elsőfokú bíróság okszerűen következtetett a vádlottak bűnösségére, a felmentésre irányuló fellebbezések a felülmérlegelés tilalma folytán eredményre nem vezethettek.

II. r. vádlottnak a tényállás 3. pontjában foglalt cselekménye esetében az elkövetői alakzat helyesen közvetett tettes - ahogy az az ítélet indokolásában is szerepel -, ugyanis a vádlott a tulajdonjog bejegyzés iránti kérelmet jogi képviselője útján nyújtotta be.

A tényállás 1/b., 2., 4. és 5. pontjai esetében a magánokirat-hamisítás vétsége folytatólagosan elkövetett, mivel mindegyik alkalommal több magánokiratot használtak fel.

Indítványozta a büntetést befolyásoló súlyosító körülményeket kiegészíteni azzal, hogy tényállás 1. és 4. pontja esetében a kár/vagyoni hátrány a minősítésnél irányadó alsó értékhatárt többszörösen haladta meg, ellenben a Bank sérelmére megvalósított csalásnál a kár megtérülése enyhítő körülmény.

Ezen körülmények megfelelő súllyal értékelése mellett III. r. vádlottnál figyelembe kell venni azt is, hogy a tényállás 1/a. pontjában foglalt magatartás elkövetéséből származó haszonnal az ő érdekeltiségébe tartozó cég gazdagodott, hiszen annak különféle tartozásait rendezték a pénzből, továbbá a tényállás 4. pontjabeli cselekmény elkövetése is részben a III. r. vádlott érdekét szolgálta, mivel így próbálta elérni, hogy az Alapítvány rendezni tudja a cége felé fennálló tartozását.

A kiszabott büntetések súlytalanok, nélkülözik az egyéni és az általános visszatartó erőt, a büntetési célok elérése érdekében indokolt valamennyi vádlottal szemben a szabadságvesztés büntetés és I. r. vádlott mellékbüntetésének súlyosítása, II. r. és III. r. vádlottnál a végrehajtás próbaidőre felfüggesztésének mellőzése és velük szemben is közügyektől eltiltás kiszabása.

A nyilvános ülésen

Az **I. r. vádlott védője** a Be. 352. § alapján a tényállás kiegészítését, és az ekként módosított tényállás alapján védence felmentését indítványozta bűncselekmény vagy bizonyítottság hiányában. Másodlagos jogorvoslati kérelme a fellebbezéssel támadott ítélet hatályon kívül helyezésére és az elsőfokú bíróság új eljárásra utasítására irányult a Be. 376. § alapján, a Be. 351. § (1) bekezdés (2) bekezdés b.) c.) és d.) pontjaira utalással.

A tényállás 1/a. pontjában foglalt magatartással kapcsolatban kiemelte, hogy a megvalósulási tanulmány, a beköltözők szándéknyilatkozatai, az engedélyek beszerzésére tett erőfeszítések, az 1. számú tanú cégének szerződő felek felkutatására szóló megbízása, mind azt igazolják, hogy védence a bankkal történt tárgyalás során azzal a szándékkal járt el, hogy idősothont alapít. A bank is tudomással bírt a 165 milliós kölcsönszerződésről. Az elsőfokú bíróság érdemben nem foglalkozott az I. r. vádlott által becsatolt, ezen előadását alátámasztó okiratokkal, a bizonyítékokból csak a terhelő adatokat vette figyelembe, megsértve ezzel a Be. 4. § (2) bekezdésben foglaltakat. A bűncselekmény tényállási elemei, a jogtalan haszonszerzés végett tévedésbe ejtés és kárt okozása, hiányoznak.

Az 1/b. tényállási pontban foglalt méltányossági áfa-visszaigénylés tekintetében iratellenes megállapítás, hogy az ingatlan üdülőként üzemelt. A védő álláspontja szerint I. r. vádlottat legfeljebb gondatlanság terheli, e magatartás azonban nem büntetendő. A visszaigényelt 68 millió forintos áfa összegével kapcsolatban utalt arra, hogy a védence által becsatolt banki igazolás és a bankszámlakivonatok igazolják, hogy a pénzből 45 millió forintot utalt az APEH Veszprémi Igazgatóság részére, így téves az elsőfokú ítélet megállapítása, miszerint a kár nem térült meg.

A tényállás 2. pontja szerinti hitelezési csalás büntette esetében a Btk. 2. § (2) bekezdésére tekintettel - mivel ilyen elnevezésű bűncselekmény már nincs - az eljárás megszüntetésére tett indítványt.

A tényállás 3. pontjában foglalt magatartásért felelőssége azért nem állapítható meg, mert az I. r. vádlott bankot szeretett volna váltani, a Bankot hitelkiváltási szándékkal kereste meg, az ingatlant nem akarta eladni, kamattartozása nem is keletkezett, azonban olyan nyomás nehezedett rá, hogy a szerződést aláírta.

A tényállás 4. pontjabeli áfa-visszaigénylés tekintetében utalt arra, hogy az engedményezési szerződés szerint a Bank kapta volna meg az áfa összegét, mint a hitel előtörlesztését. A 2. számú tanú arról tájékoztatta az I. r. vádlottat, hogy a számla kiállításával minden rendben van, így védence cselekvősége ez esetben is legfeljebb gondatlan magatartás.

Az 5. tényállási pontban írt alapcselekményről az I. r. vádlott nem tudott, az áfa-visszaigénylési kérelmet nem ő állította ki, nem ő írta alá, nem ő adta le, a számlákat sem ismerte. Több személy is hozzáférhetett az alapítvány irataihoz, utalt a könyvelő esetleges érintettségére is. A 3. számú tanú kihallgatása során releváns nyilatkozatot nem tett, csak általános megállapításokat. E vádpont tekintetében bebizonyítottság hiányában kérte védence felmentését.

További indítványa a kiszabott büntetés enyhítésére irányult a nyomatékos enyhítő körülmények közül a bekövetkezett igen jelentős időmúlásra, a védence által eltartott kiskorú gyermekekre és súlyosan beteg, ápolásra szoruló élettársára figyelemmel.

A **II. r. vádlott védője** a bejelentett fellebbezést módosított tartalommal tartotta fenn.

Elsődleges indítványa az ítélet ki nem küszöbölhető megalapozatlansága és az indokolási kötelezettség elmulasztása miatt annak hatályon kívül helyezésére és az elsőfokú bíróság új eljárásra utasítására irányult. Ennek indokait a védő abban foglalta össze, hogy a rendelkezésre álló bizonyítékok alapján nem bizonyított, hogy az engedményezési, az adásvételi szerződés és a tulajdonjog bejegyzés fiktív volt, ahogy az sem, hogy a vádlott áfa-haszon reményében vállalta a közreműködést.

Másodlagosan a tényállás megváltoztatására és II. r. vádlott felmentésére tett indítványt.

Harmadlagos indítványát pedig a kiszabott büntetés enyhítését célzóan jelentette be, kiemelve, hogy a pénzbüntetés kiszabására a vádlott megfelelő jövedelmének hiányában nem kerülhetett volna sor.

A III. r. vádlott védője a fellebbezés írásbeli indokolásában foglaltakat fenntartva elsődlegesen a vádlott felmentését indítványozta tényállási pontonként részletesen kifejtve, hogy miért nem bizonyított a bűncselekmények elkövetése.

A tényállás 1/a. pontja esetében kiemelte, hogy a bank tévedésbe ejtéséről szó sincs, ugyanis a bank a kölcsönszerződés előkészítésében aktív részt vállalt, a megvalósíthatósági tanulmány, az üzleti terv és a szándéknyilatkozatok alapján biztosítottak látták, hogy az alapítvány olyan bevételhez fog jutni, amelyből a kölcsönt vissza tudja fizetni, melynek a jelzálogjog is biztosítéka volt. A bankot ugyanakkor kár sem érte, mivel élve vételi jogával az ingatlan tulajdonjogát megszerezte.

A tényállás 1/b. pontja esetében a III. r. vádlott szándékos magatartása nem nyert bizonyítást, ugyanis nem igazolódott be, hogy a III. r. vádlott tudott arról, hogy az I. r. vádlottnak nem áll szándékában idősek otthonát üzemeltetni és anélkül terjeszti elő adó-visszatérítési igényét, hogy annak törvényi feltételei fennállnának.

A tényállás 2. pontjában is hiányzik a vádlott szándékos magatartása, mert azután, hogy az alapítvánnyal szembeni követelését engedményezte a IV. r. vádlottra, a követelés további sorsára rálátása nem volt, egyébként maga az engedményezési szerződés sem volt fiktív.

A tényállás 4. pontjában fogalt cselekmény tekintetében elsődlegesen törvényes vád hiányára hivatkozott, ugyanis csak annyi szerepel a tényállásban is, hogy e magatartás elkövetésére a III. r. vádlott közreműködésével került sor. Amennyiben a vádhatóság és az elsőfokú bíróság szerint e közreműködés az engedményezési szerződés megkötése, bizonyítás nélkül maradt, hogy tisztában volt a III. r. vádlott annak továbbengedményezéséről és a jogosulatlan áfa visszaigénylésről.

Másodlagos indítványa a szabadságvesztés büntetés végrehajtása felfüggesztési idejének mérséklésére és a vádlott anyagi és vagyoni helyzetére tekintettel a pénzbüntetés mellőzésére irányult.

A IV. r. vádlott védője a bejelentett fellebbezést felmentésre irányulóan fenntartotta, azonban kiegészítette a büntetés enyhítésére irányuló indítvánnyal is.

A felmentést célzó jogorvoslatot azzal támasztotta alá, miszerint a gazdasági társaságokban a vezető tisztségviselő felelős a könyvelésért, a számviteli fegyelemért, az adóbevallásért és az adó-visszaigénylésért. Ezért mivel nem a IV. r. vádlott volt a Kft. ügyvezető igazgatója és mivel a kifogásolt ügyletekről nem is volt tudomása, nem vonható felelősségre. A másodlagos kérelme tekintetében arra utalt, hogy az elsőfokú ítélet nem felel meg a belső arányosság követelményének, ez önmagában megalapozza a büntetés enyhítését.

I. r., II. r. és III. r. vádlottak érdemi felszólalásukban -megismételve az elsőfokú eljárásban előadott védekezésüket - tagadták terhükre rótt bűncselekmények elkövetését.

A bejelentett fellebbezések az alábbi eredményre vezettek.

A másodfokú bíróság a fellebbezéssel megtámadott ítéletet a Be. 348. § (1) bekezdés alapján az azt megelőző bírósági eljárással együtt bírálta felül.

Az elsőfokú bíróság azon döntése ellen, hogy III. r. vádlott ellen 2 rb. bűnsegédként elkövetett magánokirat-hamisítás vétsége miatt indult büntetőeljárást megszüntette, sem az ügyész, sem a III. r. vádlott, sem védője nem jelentettek be fellebbezést. Ezért az ítélet megszüntető rendelkezése tekintetében beállt a részjogerő, a Be. 348. § (2) bekezdés alapján az ítélet e részének a felülbírálat kizárt.

A felülbírálat eredményeként az ítélet tábla azt állapította meg, hogy a törvényszék a részletes, minden körülményre kiterjedő bizonyítási eljárást a perrendi szabályok szerint, kellő alapossággal és körültekintéssel folytatta le. A Be. 75. § (1) bekezdésben megfogalmazott ügyfelderítési kötelezettségnek eleget tett, a tényállás alapos és hiánytalan felderítése érdekében valamennyi, az ügy helyes ténybeli és jogi megítéléséhez elengedhetetlen bizonyítékok rendelkezésre állnak. A törvényszék kihallgatta mindazokat a tanúkat, akik vallomása releváns információt tartalmazott, a tanúk kihallgatása előtt a szükséges figyelmeztetések elhangzottak. Az elsőfokú bíróság ismertette az okirati bizonyítékokat, melyek a tényállás megállapítása szempontjából jelentőséggel bírtak, ezzel eleget tett azon követelménynek is, mely szerint a bíróság csak olyan bizonyítékot használhat fel és értékelhet, amelyet a tárgyalás anyagává tett.

Az ítélet tábla alaptalannak találta a védők hatályon kívül helyezésre irányuló indítványát.

A Be. 373. § (1) bekezdésben részletesen felsorolt, abszolút hatályon kívül helyezési ok egyike sem állapítható meg.

Az eljárás részvevői több alkalommal terjesztettek elő bizonyítási indítványokat (például 30. számú jegyzőkönyv 36. oldal, 47. számú jegyzőkönyv 21. oldal, 50. számú jegyzőkönyv 9. oldal, 62. számú jegyzőkönyv 1-2. oldal, 68. számú jegyzőkönyv 9-10. oldal, 9-10. és 43. számú beadvány), melyeket az elsőfokú bíróság jegyzőkönyvbe foglalt határozatával elutasított (elsőfokú iratok 37. számú jegyzőkönyv 34. oldal, 47. számú jegyzőkönyv 18. oldal, 50. számú jegyzőkönyv 5. oldal, 62. számú jegyzőkönyv 2. oldal).

Kétségtelen tény, hogy az elsőfokú bíróság a Be. 260. § (1) bekezdésének II. mondatában foglalt kötelezettség ellenére a bizonyítási indítványok elutasításának részletes indokait az ügydöntő határozatban nem fejtette ki.

Kiemelést érdemel azonban, hogy a tárgyalási jegyzőkönyv az igazságügyi adószakértő kirendelésére vonatkozó bizonyítási indítványt elutasításának indokát is tartalmazza, erre azért került sor, mert az I. r. vádlott jogkérdésben kívánta a szakértő kirendelését. A törvényszék ezen érvelését a másodfokú bíróság is osztotta, sem a vonatkozó jogszabályok rendszerezése, sem azok értelmezése nem szakértői kompetencia.

Az ingatlan értékére vonatkozóan igazságügyi szakértő bevonása szintén szükségtelen, ugyanis az ügy elbírálása szempontjából nem releváns adatra vonatkozott.

A többi - így az igazságügyi építész-, bank- és írás-szakértői vélemény beszerzésére és további tanúk kihallgatására irányuló - bizonyítási indítvány indokolatlan és az eljárás további elhúzódását eredményezte volna.

Az indokolási kötelezettség olyan fokú nem teljesítése nem állapítható meg, mely a Be. 373. § (1) bekezdés III/a.) pont alapján az ítélet hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróság új eljárásra utasítását eredményezhette volna, mivel a megtámadott határozatból megállapítható, hogy a törvényszék a döntését mire alapította, indokolása tény- és jogkérdések tekintetében nem volt oly mértékben hiányos, mely a felülbírálat akadályát képezte volna. Az elsőfokú bíróság elégséges

módon megindokolta, hogy az egyes bizonyítékokat miért fogadta el, azokból milyen következtetést vont le és a megállapított tényeket mi alapján találta bizonyítottnak.

Egyéb olyan, a másodfokú eljárásban nem orvosolható eljárási szabálysértés sem történt, amely lényeges hatással lett volna az eljárás lefolytatására, a bűnösség körében történt állásfoglalásra, ezért a Be. 375. § (1) bekezdés szerinti, relatív eljárási szabálysértés sem vezethetett az ítélet hatályon kívül helyezéséhez.

Az ítélet - tényállás hiányosságában és iratellenességében megmutatkozó - részbeni megalapozatlansága ugyan megállapítható, de ez az iratok tartalma alapján kiküszöbölhető volt, így a Be. 376. § (1) bekezdés alapján történő hatályon kívül helyezés sem indokolt.

Az ügy érdemi elbírálásának eljárásjogi akadályja nem merült fel.

Ennek során megállapítást nyert, hogy az ítélet a Be. 351. § (2) bekezdés b.) pont II. fordulat és c.) pont alapján megalapozatlan, mert - az elsőfokú ítélet kihirdetése óta bekövetkezett változásokra tekintettel - a III. r. vádlott személyi körülményei körében megállapított tények, a vádlottak korábbi büntetéseiire vonatkozó adatok, illetve a tényállás kisebb részben hiányos és iratellenes.

A megalapozatlanságot a másodfokú bíróság a Be. 352. § (1) bekezdés a.) pont értelmében az iratok tartalma alapján történt kiegészítéssel orvosolta.

I. r. vádlott 1967-1977. között vagyon elleni bűncselekmények miatt 5 alkalommal állt bíróság előtt. A Pest Központi Kerületi Bíróság 13.B.4507/1995/117. számú ítéletével elbírált cselekmények elkövetési ideje: 1992. év. (60300-11953/2006. számú pótnyomozati irat I/2. kötet 1019-1027. oldal, bírósági iratok előzményi ítélet)

II. r. vádlottat a Tatabányai Városi Bíróság a 16.B.185/2002/18. számú ítéletével - mely a 12.Bf.356/2004/4. számú határozattal 2004. november 11. napján emelkedett jogerőre - 2000. május 1. napján, bűnsegédként elkövetett közokirat-hamisítás büntette miatt, mint különös visszaesőt 40.500.- forint pénzbüntetésre ítélte. (60300-11953/2006. számú pótnyomozati irat I/2. kötet 1009. oldal)

III. r. vádlott jelenleg munka- és jövedelem nélküli, felesége tartja el, aki havonta 100.000.- forint bevétellel rendelkezik, emellett szülei támogatják megélhetését. A Veszprémi Városi Bíróság 3.B.1549/2008/14. számú ítéletével elbíralt cselekmények elkövetési ideje: 2003. év, annak tárgya valós gazdasági esemény nélkül kiállított számlák alapján valótlan tartalmú nyilatkozat tétele és adófizetési kötelezettség csökkentése az áfa értékével. (60300-11953/2006. számú pótnyomozati irat II/4. kötet 2062. oldal, bírósági iratok előzményi ítélet)

A tényállás **bevezető részét** a 11. oldal első bekezdésében kiegészíti azzal, hogy az Alapítvány alapítói vagyona 765.000.- forint volt. (60300-11953/2006. számú nyomozati irat 3. kötet 1619. oldal)

A tényállás **1/a. pontját** a 12. oldal második bekezdés 14. sorát kiegészíti azzal, hogy az indokolás 47. oldal harmadik bekezdés végéről átemeli, hogy a hitelt folyósító pénzintézet megtévesztésének kettős célja volt, egyrészt III. r. vádlott mentesülni akart fennálló hiteltartozás alól, míg I. r. vádlott önrész biztosítása nélkül bankhitelből megvásárolni az alapítvány részére az ingatlant.

A tényállás 1/a. pontját a 12. oldal második bekezdés 19. sorát kiegészíti azzal, hogy a 2003. március 04. napján aláírt kölcsönszerződés szerint az Alapítvány a 165 millió forint kölcsönt legkésőbb 2004. november 27. napjáig volt köteles visszafizetni. Amennyiben ezen időpontig visszafizeti, ügyleti kamatot nem fizet; ellenkező esetben a kölcsön ellenértékeként a jelen szerződés megkötésének időpontjától számítva a kölcsön visszafizetésének időpontjáig a Ptk. által meghatározott késedelmi kamat összegének megfelelő ügyleti kamatot köteles fizetni. (60300-11953/2006. számú nyomozati irat 1. kötet 215-217. oldal)

A tényállás 1/a. pontját a 12. oldal utolsó bekezdésében kiegészíti azzal, hogy a hitelszerződésben a hitel céljaként az ingatlanok megvételét jelölték meg, a 385 millió forint hitelkeret futamideje 1 év 10 hónap, a végső lejárat dátuma 2004. december 15. napja volt. Az ütemezés szerint a törlesztés az idők otthona szolgáltatásait igénybe vevők által, a banknál e célból nyitott pénzforgalmi számlára befizetett egyszeri használati díjakból történik a bank lehívása alapján azzal a megkötéssel, hogy a hitel végső lejáratára 2004. december 15. napja. A kamat mértékét a szerződés létrejöttének napján érvényes kamat 8,49 % /év-ben határozták meg, az első kamat 2003. március 31. napján esedékes, majd a naptári negyedév utolsó napján és a véglejáratkor. A késedelmi kamat mértéke a lejárt tőketartozás után a jogszabályban meghatározott legmagasabb mértékű kamat, valamennyi egyéb tartozás után a hirdetményben meghatározott mértékű késedelmi kamat.

A hitel és járuléka - ideértve a kötelezettségek késedelmes teljesítése esetén a késedelmi kamatot is - megfizetésének biztosítékául az alábbi fedezetek szolgáltak: jelzálogjog az ingatlanokon a bank javára, az Alapítvány a bankra engedményezte az idők otthona szolgáltatásait igénybe vevők által, a banknál e célból nyitott pénzforgalmi számlára befizetett egyszeri használati díjakból származó árbevételét, illetve az I. r. vádlott készfizető kezességvállalása.

Az Alapítvány kötelezte magát arra, hogy a hitel folyósítását megelőzően a bank rendelkezésére bocsátja a finanszírozott ingatlanok megvétele után kialakítandó apartmanokra vonatkozó, harmadik személyekkel kötött előszerződéseket az örökös használati jog megvásárlására, melynek ellenértékét legalább 5,5 millió forintban állapítja meg. (60300-11953/2006. számú pótnyomozati irat I/1. kötet 141-149. oldal)

A tényállás 1/a. pontját a 13. oldal első bekezdés után kiegészíti azzal

- az ítélet 49. oldal harmadik és 56. oldal utolsó bekezdéséből történő átemeléssel, hogy I. r. és III. r. vádlott a hitelszerződés aláírásakor tisztában voltak azzal, hogy az Alapítvány megfelelő vagyonnal és önrésszel nem rendelkezik, a hitel felvételére nem lett volna jogosult, a hitelt képtelen lesz visszafizetni.

- I. r. vádlott erkölcsi bizonyítványa alapján, hogy a hitel felvételének időpontjában I. r. vádlottal szemben két büntető eljárás is folyamatban volt, nem tudhatta, hogy az eljárások bűnösségének megállapításával végződnek-e, illetve hogy ez esetben végrehajtandó szabadságvesztésre ítélik-e, azonban azzal is számolnia kellett, hogy rövid időn belül akár szabadságvesztés büntetés végrehajtását kell megkezdenie.

A tényállás 1/a. pontját a 13. oldal második bekezdésében kiegészíti azzal, hogy az Ügyvédi Iroda letéti számlájára utalt 99.515.569.- forintból az illetéktartozás összege 23.814.709.- forint volt, a Befektetési Rt. részére 10 millió forint megbízási díjat, az Alapítvány által megjelölt közvetítőnek (1. számú Bt.) 3 millió forint közvetítői díjat, az Ügyvédi Irodának 2,5 millió forint megbízási díjat fizettek ki, a fennmaradó összeget - mely kb. 60 millió forint - az 1. számú Kft.-hez, a III. r. vádlott érdekkörébe került, illetve annak egyéb, felmerült, meg nem állapítható költségeire fordították. (60300-11953/2006. számú pótnyomozati irat I/1. kötet 71-75. és II/4. kötet 1805-1807. és 1991-2005. oldal)

A tényállás **1/b. pontját** a 13. oldal utolsó bekezdésében kiegészíti azzal, hogy a Polgármesteri Hivatal 2003. augusztus 26. napján adott működési engedélyt az Alapítvány részére üdülőház üzletkörré. (60300-11953/2006. számú nyomozati irat 6. kötet 2237. oldal és 60300-11953/2006. számú pótnyomozati irat II/2. kötet 613. oldal)

A tényállás 1/b. pontját a 14. oldal második bekezdésében kiegészíti azzal, hogy a 2003. március 04. napján aláírt adásvételi szerződésben az Alapítvány kötelezettséget vállalt arra, hogy az ÁFA összegét a szerződés aláírásától számított 1 éven belül megfizeti. (60300-11953/2006. számú nyomozati irat 1. kötet 211. oldal)

A tényállás 1/b. pontját a 15. oldal második bekezdésében pontosítja azzal, hogy a 2004. január 06. napján kelt kérelem benyújtására az APEH Igazgatóságához 2004. január 07. napján került sor. (60300-11953/2006. számú pótnyomozati irat II/2. kötet 593. és 783. oldal)

A tényállás 1/b. pontját a 15. oldal második bekezdés után kiegészíti III. r. vádlott bírósági iratok 16. számú jegyzőkönyv 29. oldalán lévő vallomása alapján, illetve az ítélet 49. oldal harmadik bekezdésből történő átemeléssel, hogy I. és III. r. vádlott is tudta, hogy az áfa visszaigényléshez kiállított számla valótlan tartalmú, az ingatlant fizető vendéglátó egységként működte, az alapítvány áfa visszatérítési igénye jogosulatlan.

A tényállás 1/b. pontját a 15. oldal harmadik bekezdésében kiegészíti azzal, hogy 2004. március 08. napján az Alapítvány számlájáról az APEH Veszprémi Igazgatóság részére 45 millió forintot utalt át. (60300-11953/2006. számú nyomozati irat 5. kötet 2151. és 2165. oldal, bírósági iratok 9. szám alatt és a 16. számú jegyzőkönyv mellékleteként csatolt igazolás)

A tényállás **2. pontját** a 16. oldal második bekezdés második sorban helyesbíti azzal, hogy a 2. számú Kft.-t 2002. július 05. napján jegyezték be. (60300-11953/2006. számú pótnyomozati irat I/1. kötet 535. oldal)

A tényállás 2. pontját a 16. oldal második bekezdésben helyesbíti azzal, hogy a második mondat elejéről mellőzi a „ I. r. vádlott rábírására” mondatrészt. Ehelyett azt állapítja meg, hogy IV. r. vádlottat III. r. vádlott vont be az engedményezéssel kapcsolatos ügyletbe. (III. r. vádlott vallomása elsőfokú iratok 16. számú jegyzőkönyv 29. oldal)

A tényállás 2. pontját a 17. oldal első bekezdés ötödik sorban pontosítja azzal, hogy valótlan tényként rögzítették, hogy a 2. számú Kft. - mint vevő -, az Alapítvány eladónak az 1. számú Kft. felé fennálló tartozásának kiegyenlítésével megfizetett 181.974.200.- forint vételárreszt, mely összegből 113.394.840.- forintot az ingatlant terhelő teljes áfaként, 68.579.360.- forintot előlegként számították be. (60300-11953/2006. számú pótnyomozati irat II/1. kötet 212-213. oldal)

A tényállás 2. pontját a 18. oldal második bekezdésében kiegészíti azzal, hogy az Alapítvány folyósítás napján fennálló kamat és késedelmi kamat tartozása 30 millió forint volt. A hitelszerződésben a hitel céljaként az ingatlanok megvételét jelölték meg, az 1. számú Kft. 68.579.360.- forint saját forrással rendelkezett, a hitel összege 385 millió forint volt, mely a 2004. április 29-én aláírt adásvételi szerződésben megjelölt 433.579.360.- forint vételárnak megfelelő összeg. A 385 millió forint hitel futamideje 2 év volt, az ütemezés szerint 2004. december 31. napján 250 millió forint, míg 2006. május 20. napján 135 millió forint válik esedékessé, a törlesztés elsősorban az idősök otthona szolgáltatásait igénybe vevők által, a banknál e célból nyitott pénzforgalmi számlára befizetett egyszeri használati díjakból történik. A kamat mértékét a

szerződés létrejöttének napján érvényes kamat 14,60 % /év-ben határozták meg, az első kamat 2004. június 30. napján esedékes, majd a naptári hónap utolsó napján és a véglejáratkor.

A szerződés szerint a bank tudomásul vette, hogy az 1. számú Kft. az ingatlant szállodaként hasznosítja 2004. szeptember 30-ig, azonban az 1. számú Kft. vállalja, hogy a nyugdíjsház kialakítását veszélyeztető átalakításokat nem végez.

A hitel és járulékaik - ideértve a kötelezettségek késedelmes teljesítése esetén a késedelmi kamatot is - megfizetésének biztosítékaul az alábbi fedezetek szolgáltak: jelzálogjog és vételi jog az ingatlanokon a bank javára, illetve az 1. számú Kft. a bankra engedményezte az ÁFA visszaigénylési kérelem alapján 113.384.840.- forint ÁFA-t és az idők otthona szolgáltatásait igénybe vevők által, a banknál e célból nyitott pénzforgalmi számlára befizetett egyszeri használati díjakból származó árbevételét.

Az engedményezési szerződés szerint a bank jogosult volt az 1. számú Kft. hiteltartozásának csökkenésére fordítani az engedményezett összeget, abból közvetlenül és azonnal kiegyenlíteni a tartozást annak esedékességekor és a kölcsönszerződésből eredő tartozás teljes mértékű kiegyenlítése esetén volt köteles elszámolni a tartozás összegén felül hozzá befolyt összeggel az 1. számú Kft. felé. (60300-11953/2006. számú nyomozati irat 7. kötet 3089-3135. oldal)

A tényállás **3. pontját** a 21. oldalon helyesbíti azzal, hogy a 469/A/51 helyrajzi számú önálló albetét 19 m², míg a 469/B/1 helyrajzi számú önálló albetét 237 m². (60300-11953/2006. számú pótnyomozati irat II/1. kötet 198. oldal)

A tényállás **4. pontját** a 21. oldal utolsó bekezdésében kiegészíti azzal, hogy az általános forgalmi adó visszaigénylési jogosultsága okaként az 1992. évi LXXIV. törvény (Áfa törvény) 48. § (4) bekezdés bb) pontját jelölte meg (60300-11953/2006. számú pótnyomozati irat I/1. kötet 593. oldal), mely szerint az adóhatóság az adó-visszaigénylési kérelmet akkor teljesíti, ha a számviteli törvény hatálya alá tartozó adóalany által beszerzett tárgyi eszközre, vagy tárgyi eszközként elszámolható beszerzésre jutó levonható, korábban vissza nem igényelt előzetesen felszámított adó göngyölített összege legalább 200.000.- forinttal meghaladja az ugyanezen időszakban fizetendő adó göngyölített összegét, feltéve, hogy az adóbevallás benyújtása esedékességének időpontjáig az adóalanya tárgyi eszköz, vagy a tárgyi eszközként elszámolható beszerzések adóval növelt ellenértékét megfizette, és az említett beszerzéseket a beruházás bekerülési értékeként a beruházási számlán elszámolta.

A tényállás 4. pontját a 22. oldal első bekezdésében kiegészíti azzal, hogy az APEH Kelet-budapesti Igazgatósága a 2005. február 11. napján kelt 1565463248 számú határozatával a 113.395.000.- forint áfa visszaigénylését jogosulatlanul minősítette és kiutalását megtagadta, ezt az APEH Központi Hivatal Hatósági Főosztály a 2005. május 18. napján kelt 1228862290 számú határozatával - az indokolás pontosításával - helybenhagyta. A Fővárosi Bíróság a 2006. szeptember 26. napján kelt 16.K.32367/2005/9. számú ítéletével az 1. számú Kft. felperesnek az APEH Központi Hivatal Hatósági Főosztály alperes ellen, közigazgatási határozatok bírósági felülvizsgálata iránt indított adóügyi perében a felperes keresetét elutasította. A Magyar Köztársaság Legfelsőbb Bírósága a 2008. február 10. napján kelt Kfv.I.35023/2007/6. számú ítéletével a Fővárosi Bíróság 16.K.32367/2005/9. számú ítéletét hatályában fenntartotta. (60300-11953/2006. számú pótnyomozati irat I/1. kötet 649-737. oldal)

A fenti változtatásokkal a tényállás a Be. 351. § (2) bekezdésben felsorolt hibáktól és hiányosságoktól mentessé vált, ezért a Be. 352. § (2) bekezdés alapján a másodfokú eljárásban is irányadó volt.

Az elsőfokú bíróság ítéletének indokolásában a Be. 258. § (3) bekezdés d.) pontban írt kötelezettségének eleget téve, részletesen és az iratok tartalmának megfelelően számbavette a rendelkezésre álló bizonyítékokat, melyeket a Be. 78. § (3) bekezdésében írtaknak megfelelően, egyenként és összességében értékelt is. Az indokolás a perrendi szabályoknak és az ésszerűség követelményének megfelelő, a köznap gondolkodással ellentétes megállapítást nélkülöző.

A bizonyítékoktól a tényálláshoz vezető következtetések során az elsőfokú bíróság logikai hibát nem vétett, a tényállásban leírt tények nagyrészt összhangban állnak a hitelesnek elfogadott bizonyítékokkal. A megállapított tényállás hiányosságait és pontatlanságait a másodfokú bíróság a megjelölt okiratok és vallomások alapján korrigálta, illetve ítéletszerkesztési hiba miatt az indokolásban elhelyezett részeket átemelte a történeti tényállásba.

A másodfokú bíróság osztotta a bizonyítékok részletes elemzése során levont következtetéseket, így a tényállás 1/a. pontja esetében azt a megállapítást, hogy az I. r. vádlottnak az idősek otthona létrehozására szándéka nem volt.

Az I. r. vádlott vallomását nem támasztotta alá az 1. számú tanú nyilatkozata. Nem vitatható, ezt a tanú is elismerte és az I. r. vádlott által az iratokhoz csatolt megbízási megállapodás is rögzíti, hogy született egy megbízási idősek személyek beszerzésére (hasonló megbízási szerződést csatolt az I. r. vádlott a 4. és 5. számú tanúkkal is). Azonban a tanú vallomása szerint - melyet az I. r. vádlott által csatolt iratok között található számla is igazol - mindösszesen kétfő ember után fizetett jutalékot, másrészt konkrét pénzbefizetések az idősek részéről nem is történtek.

Kétségtelen tény, hogy a terhelt a bírósági eljárásban számtalan megállapodást csatolt az iratokhoz, azonban ezek tartalmazzák, hogy kizárólag az 5,5 millió forint előleg megfizetése esetére érvényesek, tehát konkrét valós szándéknyilatkozatnak nem tekinthetők, másrészt már 2003. április 1. napjával beköltözhető apartmant ígértek, ami nyilvánvalóan lehetetlen volt, hisz ennyi idő alatt az engedélyeztetés és a jelentős átalakítás lezajlása nem volt megoldható.

A becsatolt megállapodási szerződések pedig konkrét időpontot sem a szociális ellátás kezdetére, sem az ellátást igénybevevő egyszeri hozzájárulásának megfizetésére nem írtak elő, ezek hiányában semmiféle vállalási kötelezettséget nem róttak egyik félre sem.

A bíróság a megállapodásokon szereplő személyek közül öt embert kihallgatott tanúként, mindenki esetében kiderült, hogy a megállapodást vagy nem ők írták alá (6., 7. és 8. számú tanúk), vagy az abban feltüntetett pénzátadás nem történt meg, ők az I. r. vádlottal sem találkoztak.

Az I. r. vádlott azon hivatkozása sem elfogadható, miszerint az idősek otthona létrehozására irányuló kérelmének 2003. július 11-i elutasítását követően is komoly lépéseket tett. A bírósági iratokhoz valóban csatolta a tűzvédelmi szolgáltatásért a 9. számú tanúnak kifizetett számla másolatát, illetve a Tűzoltóság 2003. július 23-i és augusztus 1-i keltezésű hozzájárulását, azonban saját nyilatkozata szerint sem került sor ezen iratok benyújtására az idősek otthona elvi működési engedélyének kiadása érdekében.

Az Alapítvány 2003. tavaszán kötelezettséget vállalt, hogy a 2. számú Kft-nek 165 millió forintot 2004. november 27. napjáig, míg a Banknak 2004. december 15. napjáig 385 millió forintot, valamint annak kamatát fizet meg. A Bankkal kötött hitelszerződésbe foglalt kitétel szerint, az örökös használati jog megvásárlásának ellenértékét legalább 5,5 millió forintban kellett megállapítani, csak a 385 millió forint tőketartozás visszafizetéséhez 70 idősek személyével kellett volna 1 év 10 hónap alatt szerződést kötni és a banki hitel kamata - mely tízmillió nagyságrendű - ugyanebben az időpontban járt volna le. A védői hivatkozással ellentétben, a banki hitel után az

alapítványnak igen jelentős, 30 millió forint összegű kamat és késedelmi kamat tartozása halmozódott fel, melyet szintén nem tudott kiegyenlíteni.

I. r. és III. r. vádlott a hitelszerződés aláírásakor tisztában voltak azzal, hogy az Alapítvány a 165 millió forint önrésszel valójában nem rendelkezik, annak teljesítésére később sem lett volna képes, az önrész igazolása színlelt volt, a hitel felvételére nem lett volna jogosult, az alapítványnak vagyona nem volt, alapítói vagyona a 800ezer forintot sem érte el, a felvett konstrukciókkal a hitel visszafizetésre reális lehetősége nem volt.

Ezt erősíti az a tényadat is, hogy az erkölcsi bizonyítvány alapján a hitel felvételének időpontjában I. r. vádlottal szemben két büntető eljárás is volt folyamatban a Pesti Központi Kerületi Bíróság előtt 1992. és 1997. évben elkövetett bűncselekmények miatt. 2003. márciusában ezek még nem fejeződtek be jogerősen, de számolnia kellett azzal a lehetőséggel, hogy akár végrehajtandó szabadságvesztés büntetés szabhatnak ki vele szemben, amit le kell töltenie, ez esetben pedig a banki hitel visszafizetésére még a pénzt esetleg befizető öregek mellett sem lesz esélye.

Az a védői érvelés sem foghatott helyt, miszerint a Bankot kár nem érte, hiszen vételi jogával élve az ingatlan tulajdonjogát megszerezte. A csalás megvalósulásához három okozati összefüggés fennállása szükséges: a tévedésnek okozati összefüggésben kell lennie a tévedésbe ejtő vagy tartó magatartással, a tévedésbe ejtett vagy tévedésben tartott személy a tévedéssel okozati összefüggésben vagyoni jogi rendelkezést tesz, emellett szükséges az is, hogy a vagyoni jogi rendelkezés és a bekövetkezett kár között is okozati összefüggés legyen. A tévedésbe ejtett bank vagyoni jogi rendelkezést tett a hitel nyújtásakor, ennek következtében 385 millió forint kiutalására került sor 2003. március 10. napján, ekkor a vagyonában az értékcsökkenés bekövetkezett, a bűncselekmény befejezetté vált. Ezt a megállapítást nem érinti, hogy a kiutalt összeget mire fordították, ahogy az sem, hogy az Ügyvédi Iroda letéti számlájára utalt közel 100 millió forintot ki használta fel.

I. r. vádlott a hitelösszeg visszafizetése érdekében semmilyen intézkedést érdemben nem tett, leendő idős lakókat, akik befizetést nyújtottak volna a banki számlára, nem biztosított, a hitel kamatait sem tudta kifizetni. A vádlottnak már a szerződés megkötésekor az volt a szándéka, hogy kötelezettségét nem teljesíti, erre sem az alapítványnak, sem neki reális lehetősége nem volt. Két, részben vagyoni elleni bűncselekmény miatt folytatott eljárás hatálya alatt a kérdéses időben az előbbi ügylettel a „szállodai igazgatói” tevékenységet látott el, megélhetését nem idős lakók, hanem a szállodai vendégek biztosították. III. r. vádlott már a szerződésben közreműködéskor tudta, hogy I. r. vádlott és alapítványa nem rendelkezik olyan anyagi erővel, reális tervekkel, engedélyekkel, amellyel a vállalkozás valóban idősök otthonaként rentábilisan működhetett volna. Ennek ellenére az önerőt fiktív módon a hitelfelvételhez igazolta. A kár a bank tényállásban foglalt megtévesztése után a hitel kifizetésének időpontjában bekövetkezett. A vételi jog érvényesítésével a bank kára utóbb megtérült, ez csak a büntetés kiszabása körében értékelhető.

III. r. vádlott a későbbiek során vallomásaiban elismerve is nyilatkozott úgy, hogy a szállodába látogatásai alkalmával észlelte, hogy ott idősök lakóhelyéül átalakításra munkálatok nem folynak, amikor lent járt az üzemeltetett szálloda benyomását keltette (16. számú jegyzőkönyv 29. oldal). A tényállásban foglalt további cselekményeinél is tehát saját anyagi érdekei mozgatták, amikor újabb bűncselekmények elkövetéséhez nyújtott segítséget.

A tényállás 1/b. pontját illetően is helytálló az elsőfokú bíróság következtetése, miszerint az Áfa törvény 71. § (9) bekezdésben írt feltételeknek az alapítvány nem felelt meg, a méltányossági alapú áfa visszaigénylésre nem volt jogosultsága. Azt a tényt, hogy az ingatlanban fizető vendéglátás folyt, mely nem felelt meg az alapítvány alapító okiratában feltüntetett célnak, de a hitelkérelemben

megjelölt elképzelésnek - idősek otthona működtetése - sem, mind az I. r., mind a III. r. vádlott tudta.

Hasonlóan a tényállás 1/a. pontjában kifejtettekhez, ebben az esetben is a csalás befejezett stádiumba jutott, amikor az APEH a visszaigényelt 68.750.000.- forintot átutalta az alapítvány bankszámlájára. Sem a cselekmény elkövetési alakzatát, sem a kár megtérülésének tényét nem befolyásolja, hogy az I. r. vádlott, aki a számla felett rendelkezési jogosultsággal bírt, utóbb a pénzt kinek, milyen jogcímen utalta tovább, vagy azt szerződésbeli kötelezettségének teljesítésére használta-e fel, mivel jelen esetben nem ugyanannak az adóhatóságnak, nem ugyanarra a számra utalta vissza a pénzt.

A tényállás 2. pontjában az ügyész a hitel megtévesztéssel történő megszerzését tette vád tárgyává, ez határozta meg a bizonyítási eljárás kereteit is, a hitelnyújtás érdekében valótlan tartalmú okiratok felhasználását kellett vizsgálni. A törvényszék az ítélet 51-53. oldalán részletesen kifejtette, hogy a vádlottak védekezésével szemben mi alapján állapította meg, hogy az először IV. r. vádlottal kötött, majd a későbbi engedményezési szerződés fiktív volt, a hitelszerződéshez az önrészt ezzel biztosították, ami az adásvételi szerződés útján később II. r. vádlott által benyújtott jogosulatlan áfa visszaigénylést alapozta meg.

Mivel valótlan tartalmú adásvételi szerződést nyújtottak be a földhivatalhoz, ennek következtében az ingatlan nyilvántartásba is a tulajdoni viszonyokat illetően hamis adatokat vezettek be (tényállás 3. pontja).

A tényállás 4. pontja tekintetében az ingatlan adásvételről kiállított, fiktív számlák alapján az áfa-visszaigénylés jogosulatlannak minősül. Ennek a jogtalanságát nem érinti az a tény, hogy az iratok között elfekvő engedményezési szerződés szerint az összeg a hitel és járulékaik megfizetésnek egyik biztosítéka volt, hiszen a jogtalanul igényelt összeg kiutalásával a cselekmény befejezetté vált volna, annak későbbi, a vádlottak érdekkörében történő felhasználása ezen nem változtat.

Nem foghatott helyt az a védelmi érvelés sem, miszerint a vádlottak előzetesen az APEH állásfoglalását kérték és ennek ismeretében igényelték vissza az áfát. Az iratok szerint a könyvelő a megkeresést 2004. szeptember 30. napján kelt beadványában küldte meg az adóhivatalnak (60300-11953/2006. számú pótnyomozati irat II/2. kötet 645-647. oldal), arra a válasz 2004. októberben készült el (60300-11953/2006. számú pótnyomozati irat II/2. kötet 651-653. oldal), azonban a II. r. vádlott már jóval ezt megelőzően, 2004. július 05. napján beadta az áfa-visszaigénylési kérelmét. Másrészt a kérelemben megfogalmazott tényállás, amelyet az adóhatóság jogszerűnek ítélt, nem egyezett a vád tárgyává tett magatartással, nevezetesen a fiktív számla becsatolásával.

III. r. vádlott tisztában volt azzal, hogy az Alapítvány az tényállás 1/a. pontjában az adásvételi szerződés megkötésekor önerővel nem rendelkezett, a kölcsönszerződés fiktív volt, ezt a követelést engedményezte tovább úgy, hogy az aránytalanul kis összeget meg sem kapta IV. r. vádlottól. Tisztában volt az alapítvány nehéz anyagi helyzetével, hiszen a felé fennálló tartozást sem tudta kiegyenlíteni, ahogy azzal is, hogy a hitelt sem tudja fizetni. A III. r. vádlott cégvezetőként pontosan tudta azt adásvétellel kapcsolatos ügymenetet, nevezetesen, hogy az adóbevallásban ezt az 1. számú Kft. feltünteti, ahogy az ehhez kapcsolódó áfa-visszaigénylés szabályaival is tisztában volt. Ezt mi sem bizonyítja jobban, minthogy a Veszprémi Városi Bíróság a B.1549/2008. számú ügyben hozott jogerős ítéletének tényállása szerint pont ebben az időszakban, a 2. számú Kft.-nél fiktív számlákkal történt adócsalás miatt ítélte el. Így alappal a III. r. vádlott nem hivatkozhat arra, hogy az engedményezési szerződés aláírásakor nem látta át, hogy milyen cselekményekben működik közre ezzel a magatartásával. E tekintetben a másodfokú bíróság nem osztotta a védőnek a törvényes vád

hiányára való hivatkozását sem, ugyanis az megfelel a Be. 2. § (2) bekezdésben foglaltaknak, meghatározott személy pontosan körülírt, büntető törvénybe ütköző cselekményét tartalmazza.

IV. r. vádlott esetében a védő hivatkozásával ellenétesen, nem az 1. számú Kft. vezető tisztségviselőjeként vonták felelősségre, hanem a II. r. vádlott magatartásához kapcsolódóan bűnsegédként, az elsőfokú bíróság az ítélet 53. oldal második bekezdésében összefoglalta, hogy miből következett arra, hogy az úgy jellegét átlátta.

Az 5. tényállási pontban írt alapcselekmény kapcsán az elsőfokú bíróság I. r. vádlott következtlen és ellentmondásokkal teli, tagadásból álló védekezését elvetette.

Az I. r. vádlott az eljárás során több alkalommal is elismerte, hogy a 2004. februárban a 10. számú tanú számláihoz kapcsolódó áfa visszaigénylési kérelmet az alapítvány nevében ő írta alá (elsőfokú iratok 16. számú jegyzőkönyv 12. és 23. oldal), majd ezt visszavonta (elsőfokú iratok 16. számú jegyzőkönyv 31. oldal), később a nyomozati iratok I. kötet 281. oldaláról elé tárt kérelemre akként reagált, hogy azt mégiscsak ő írta alá (elsőfokú iratok 37. számú jegyzőkönyv 10. oldal), de arra hivatkozott, hogy üres papírokat írt alá a könyvelőnek, aki ezekkel visszaélt (elsőfokú iratok 37. számú jegyzőkönyv 5. oldal).

A 10. számú tanú vallomásában a munkák elvégzését és a számlák kiállítását határozottan visszautasította, ezt alátámasztotta számos tanú nyilatkozata, akik ilyen jellegű építkezéseket az ingatlanon nem észleltek, valamint az írásszakértői vélemény, mely az aláírások egyezőségét kizárta.

A 3. számú tanú kihallgatása során releváns nyilatkozatot tett, ugyanis elmondta, hogy áfa-visszaigénylési kérelmet csak számlákkal együtt lehet benyújtani, illetve az alapítvány nevében azt az I. r. vádlott adta be (elsőfokú iratok 37. számú jegyzőkönyv 26. oldal). A nyomozati iratok 1. kötet 281. oldalon található kérelmen a saját aláírása is szerepel, mint átvevőé.

Mindezen bizonyítékok alapján az ítéletábra is bizonyítottan látta a cselekmény elkövetését.

A felmentésre irányuló fellebbezések - új bizonyíték hiányában - az elsőfokú bíróság bizonyítékértékelő tevékenységének a kritikái, melyek a meglévő, már mérlegelt bizonyítékok újraértékelését, és a terhelti vallomások elfogadását célozták. A perrendi szabályok szerint azonban - a megalapozott tényálláshoz kötöttség és az indokolási kötelezettség teljesítése folytán - ez a másodfokú eljárásban eredményre nem vezethetett.

Az elsőfokú bíróság az ítéletének 56. oldalán számot adott arról, hogy az egyes vádlottak esetében az új Büntető törvénykönyv, a 2012. évi C. törvény 2013. július 01. napján történt hatálybalépésére tekintettel az elkövetéskor vagy az elbíráláskor hatályban lévő anyagi jogi szabályok alkalmazása eredményez kedvezőbb elbírálást.

A másodfokú bíróság osztotta azt az álláspontját, miszerint II. r., III. r. és IV. r. vádlottak esetében a 2012. évi C. törvény kedvezőbb elbírálást eredményez, ellenben az I. r. vádlottal szemben az elkövetéskori jogszabály alkalmazandó.

Az indokolást annyiban egészíti ki, hogy a Fővárosi Ítéletábra 2/2013. (VI. 24.) BK véleménye értelmében a 2012. évi C. tv. alkalmazása során nem csak a határozott ideig tartó végrehajtandó szabadságvesztés kiszabása esetén állapítja meg a bíróság a határozat rendelkező részében a feltételes szabadság legkorábbi időpontját - kizáró rendelkezés hiányában -, hanem erről a végrehajtásában próbaidőre felfüggesztett szabadságvesztés esetén is rendelkeznie kell. Mindez azt is jelenti, hogy végrehajtásában felfüggesztett szabadságvesztés kiszabása esetén is figyelembe kell venni a feltételes szabadságra bocsátásról szóló rendelkezések változását.

Az irányadó tényállás alapján a törvényszék okszerűen vont következtetést I. r., II. r., III. r. és IV. r. vádlottak bűnösségére és a cselekmények minősítése is megfelel az anyagi jogi rendelkezéseknek.

Az ítélet 56-57. oldalon a jogi indokolás körében kifejtett érveivel is egyetértett, azt az alábbiakkal egészíti ki.

A tényállás 2. pont tekintetében a másodfokú bíróság nem osztotta az I. r. vádlott védőjének érvelését, miszerint a Btk. 2. §-ra figyelemmel az eljárás megszüntetésének van helye, mivel a hitelezési csalás büntette már nem bűncselekmény.

A BH 2014. évi 201. számú eseti döntésében kifejtett részletes iránymutatás szerint: „Amikor el kell dönten, hogy melyik jogszabály az enyhébb, a cselekményt - gondolatban - a maga teljességében mindkét jogszabály szerint el kell bírálni, és azt kell enyhébbnek elfogadni, amelyiknek alkalmazása az elkövetőre előnyösebb eredménnyel jár. Ennek a menete, sorrendje a következő:

- előbb a cselekmény büntetendősége, illetve annak feltételei;
- majd az elkövető büntethetősége, illetve annak feltételei;
- végül pedig a kilátásba helyezett büntetés képezi a vizsgálódás tárgyát."

Elsőként tehát az vizsgálendő, hogy a vád tárgyává tett bűncselekmény az új törvény értelmében is bűncselekmény-e, hiszen a terhelt felelősségre vonására csak olyan bűncselekmény miatt kerülhet sor, amely mind a két törvény alapján büntetendő. Amennyiben az új törvény szerint nem, az elbíráláskori jogszabály alkalmazása kötelező, a büntetőeljárás - a Be. 6. § (3) bekezdés a) pontjában foglalt akadályára tekintettel - nem folytatható, azt meg kell szüntetni, vagy felmentő ítéletet kell hozni. Ezért ilyenkor fel sem merülhet annak a mérlegelése, hogy az elbírálás szempontjából melyik törvény az enyhébb (BH 2013. évi 232. számú eseti döntés).

Összevetette a korábbi és az új anyagi jogszabály rendelkezéseit, megállapítható, hogy a tényállás 2. pontjában foglalt, az 1978. évi IV. törvény szerint hitelezési csalás büntetteként értékelt magatartás büntethetőségében és a büntetőjogi felelősségre vonás feltételeiben nincs eltérés, csupán a magatartás másként, a 2012. évi C. törvény 345. §-ba ütköző hamis magánokirat felhasználásának vétségeként minősül. Így arra hivatkozással, hogy a cselekmény már nem bűncselekmény, az eljárás megszüntetésének vagy felmentő rendelkezésnek nincs helye.

Az elsőfokú bíróság a tényállás 3. pontjában foglalt magatartást az 5/2000. számú Büntető jogegységi határozatra figyelemmel helytállóan minősítette intellektuális közokirat-hamisítás büntettének [1978. évi IV. törvény 274. § (1) bekezdés c.) pont, 2012. évi C. törvény 342. § (1) bekezdés c.) pont], mivel az ingatlan tulajdonjogának átírásával kapcsolatos ügyintézés során valótlan tartalmú adásvételi szerződést nyújtottak be a földhivatalhoz és ennek következtében az ingatlan nyilvántartásba a tulajdoni viszonyokat illetően hamis adatokat vezettek be.

A bűncselekmény elkövetése akkor kezdődik meg, amikor az elkövető a hamis szerződést a földhivatalba benyújtja és befejezetté válik, amikor a valóságnak meg nem felelő adatok bekerülnek a nyilvántartásba.

Az irányadó tényállás szerint a II. r. vádlott az 1. számú Kft. nevében, jogi képviselője útján nyújtotta be a földhivatalhoz a tulajdonjog bejegyzése iránti kérelmet. A II. r. vádlott ezen magatartását az elsőfokú bíróság a határozat rendelkező részében tettesként, míg az indokolásban (ítélet 57. oldal) közvetett tettesként elkövetettnek minősítette, az ügyész ez utóbbi elkövetői alakzat megállapítása érdekében jelentett be fellebbezést.

A jogegységi határozat szerint „sajátos közvetett tetteség valósul meg, ha a benyújtó /felhasználó/ úgy tudja, hogy a szerződésen a valódi eladó van feltüntetve, és ő is írta alá a szerződést, de ez

ténylegesen nem így van. Ilyenkor közvetett tettes az, aki a hamis szerződést benyújtás céljából átadta másnak, ő pedig nem tudva annak hamis voltáról - benyújtja. A tényleges benyújtó - tévedése miatt - nem tartozik büntetőjogi felelősséggel, az a meghamisítót, a benyújtás kezdeményezőjét terheli."

Jelen esetben azonban az ítélőtábla álláspontja szerint nem ez a jogi helyzet áll fenn, a jogi képviselő nem külön megbízás, hanem az adásvételi szerződés 15. pontjában foglalt, jogszabály szerint kötelező ellenjegyzőként szerepelt. Az ügyfél, az 1. számú Kft. képviselőjében, megbízásából, az ő érdekében eljárva adta be a földhivatalnál a kérelmet, melynek eredményeként az ingatlan-nyilvántartásba az 1. számú Kft. tulajdonjogát bejegyezték. A jogi képviselő ezen magatartásáért a Kft. ügyvezető igazgatója, a II. r. vádlott tettesként tartozik felelősséggel. A közvetett tettes akkor vonható felelősségre, ha a tette valamilyen módon szándékosan megtéveszti, olyan körülményt titkol vagy jelöl meg, amely a jogellenes cselekmény elkövetésére indítja. Jelen esetben a szerződés a felek ügyvéd előtt kinyilvánított akaratának megfelelt, az adásvételi szándékon kívüli, mögöttes szándék - például humanitárius, haszonszerzési, áfacsalási stb. - megjelölésére az ingatlan-nyilvántartási bejegyzéshez nincs szükség, erről az ügyvédet akár legális, akár illegális, nem kell tájékoztatni. Tehát megtévesztő magatartás hiányában az ügyvéd nem tettesként, hanem képviselőként járt el, a cselekmény tette a II. r. vádlott. Ezért a másodfokú bíróság az ítélet rendelkező részének érintetlenül hagyásával az indokolást ekként pontosítja.

A magánokirat-hamisítás vétsége tekintetében sem osztotta az ítélőtábla a főügyészség átiratában foglaltakat, mely a tényállás 1/b., 2., 4. és 5. pontjai esetében e bűncselekmények folytatólagosan elkövetett alakzatának megállapítására irányult, azzal az indokkal, hogy mindegyik alkalommal több magánokiratot használtak fel.

Az ítélkezési gyakorlat a Bkv. 36. számú kollégiumi véleményben foglaltakat követve egységes abban a tekintetben, hogy hamis magánokirat felhasználásának vétsége [2012. évi C. törvény 345. §], illetve a magánokirat-hamisítás vétsége [1978. évi IV. törvény 276. §] akkor folytatólagosan elkövetett, ha a hamis, hamisított vagy valótlan tartalmú - ugyanazon vagy több - magánokiratot, ugyanazon jogviszonyból származó jog vagy kötelezettség létezésének, megváltoztatásának vagy megszűnésének bizonyítására többször használják fel, és a folytatólagosság egyéb törvényi feltételei is fennállnak.

Elengedhetetlen annak vizsgálata, hogy a hamis, hamisított vagy valótlan tartalmú magánokiratot milyen jogviszonnyal kapcsolatos jogok és kötelezettségek bizonyításra használták fel többször.

Jelen esetben különböző jogviszonyokban használtak fel a vádlottak több okiratot, nevezetesen a tényállás 1/b. és 5. pontja esetében az Alapítvány és az adóhatóság között fennálló adójogviszonyban, a tényállás 2. pontja esetében az 1. számú Kft. és a Bank között fennálló magánjogi (kölcsönszerződésre irányuló) jogviszonyban, a tényállás 4. pontja esetében az 1. számú Kft. és az adóhatóság között fennálló adójogviszonyban.

A sértett jogviszonyok különbözősége, illetve a tényállás 1/b. és 5. pontja esetében a jelentős időköz, kizárja a folytatólagosság megállapítását, ezért az elsőfokú bíróság helytállóan minősítette e magatartásokat több rendbelinek.

A bíróság feladata az ítélkezés során olyan nemű és mértékű joghátrány alkalmazása, amely kifejezi a társadalom megítélését az adott cselekménnyel kapcsolatban, ugyanakkor figyelemmel van az elkövető által megvalósított magatartásra és személyi társadalomra veszélyességére is. Az ítélőtábla nem találta alaposnak az I-II-III. r. vádlott terhére az ügyész által bejelentett, súlyosításra irányuló fellebbezést; ellenben a II-III. r. vádlottak esetében nem látott indokot a büntetések enyhítésére sem.

Az elsőfokú bíróság a büntetés kiszabása körében értékelendő enyhítő és súlyosító körülményeket nagyrészt hiánytalanul feltárta és súlyuknak megfelelően értékelte.

Azt a másodfokú bíróság azzal egészíti ki, hogy további súlyosító körülmény a tényállás 1/a. és 4. pontja esetében, hogy a kár/vagyoni hátrány a minősítésnél irányadó alsó értékhatárt többszörösen haladta meg (Bkv. 56. számú kollégiumi vélemény III/3. pont), míg enyhítő körülményként értékeli a tényállás 1/a. pontja esetében az Erste Bank sérelmére megvalósított csalásnál a kár megtérülését (Bkv. 56. számú kollégiumi vélemény III/9. pont).

Valamennyi vádlott esetében az időmúlás figyelembe vétele megfelel az Bkv. 56. számú kollégiumi vélemény III/10. pontjában foglalt iránymutatásnak, mely szerint ezen enyhítő körülménynek nagyobb a nyomatéka, ha megközelíti az elévülési időt. Jelen esetben a másodfokú elbírálásig a cselekmény elkövetésétől közel 12 év telt el, mely a súlyosabban minősülő csásások esetében is meghaladja az elévülési időt.

Az Emberi Jogok Európai Bírósága több magyar vonatkozású ügyben (például Csanádi kontra Magyarország, Németh kontra Magyarország és Aupek kontra Magyarország) is foglalkozott a tisztességes tárgyaláshoz való jog kérdésével az Emberi Jogok Európai Egyezménye 6. cikke alapján, mely kimondja, hogy „Mindenkinek joga van arra, hogy ügyét a törvény által létrehozott független és pártatlan bíróság tisztességesen nyilvánosan és ésszerű időn belül tárgyalja, és hozzon határozatot polgári jogi jogai és kötelezettségei tárgyában, illetőleg az ellene felhozott büntetőjogi vádak megalapozottságát illetően.”

Az Emberi Jogok Európai Bírósága határozataiban megismételte, hogy az eljárás hosszának ésszerű voltát az ügy egyedi körülményeinek fényében és a bíróság esetjogában lefektetett kritériumokra tekintettel kell megítélni, különösen az ügy bonyolultságára, a felek és a releváns hatóságok magatartására, valamint arra figyelemmel, hogy mi volt a per tétje.

A bíróság a „kellő szorgalom” kitétellel jelzi a tagországi kötelezettségeket, amely minden eljáró hatóságra irányadó. A kellő szorgalom azt jelenti, hogy az ügy nehézségéhez, a szükséges eljárási cselekményekhez, az ügy bonyolultságához igazodva, szükséges időt biztosítva, azonban ezen túl nem terjeszkedve, megfelelő időn belül az eljárásokat lefolytassák és befejezzék.

Az időmúlás több okra vezethető vissza. Nem hagyható figyelmen kívül, hogy a nagy terjedelmű, szerteágazó, több cselekményt felölelő ügyben több évig tartó nyomozás és többszöri pótnyomozás után vádemelésre csak 2010. évben került sor. Ezt követően az ügyben eljáró elsőfokú bíróság 15 tárgyalási napot tartott, egy esetben előlről kezdte a tárgyalási időköz eltelte miatt, illetve az eljárás legvégén történt vádmódosításra tekintettel, a vádlottak és védők megfelelő felkészülése érdekében elnapolta a tárgyalást, majd a bizonyítási eljárás során az I-II-III. r. vádlottak folytatólagos kihallgatására is sor került emiatt. Ez a jelentős időmúlás a vádlottaknak nem felróható, hiszen az iratanyagból megállapítható, hogy szinte valamennyi tárgyaláson megjelentek, ezért ezen enyhítő körülmény a büntetés kiszabásakor is igen jelentős tényezőként került értékelésre valamennyi terheltnél.

Az időmúlásra és az orvosi iratokkal igazoltan súlyos beteg hozzátartozóról való gondoskodásra, mint nyomatékos enyhítő körülményekre tekintettel a másodfokú bíróság I. r. vádlott esetében lehetőséget látott az 1978. évi IV. törvény 87. § (2) bekezdés b.) pont - mely kimondja, hogy ha a bűncselekmény büntetési tétel legkisebb mértéke öt évi szabadságvesztés, ehelyett legkevesebb kétévi szabadságvesztést lehet kiszabni - felhívásával a börtönbüntetés mértékének - a közügyektől eltiltás tartamának érintetlenül hagyásával - 3 évre történő enyhítésére.

Tekintettel arra, hogy I. r. vádlottat a Pesti Központi Kerületi Bíróság 13.B.4507/1995/117. számú ítéletével kizárólag csalás miatt ítélte el, az I. r. vádlott csak a vagyon elleni bűncselekmények

tekintetében különös visszaeső, ennyiben pontosította a másodfokú bíróság az ítélet rendelkező részét.

II. r. és III. r. vádlottakkal szemben kiszabott börtönbüntetés tartama megfelel a büntetéskiszabási körülményeknek, a cselekmények tárgyi súlyához és az elkövetők alanyi társadalomra veszélyességéhez is igazodik.

A büntetés kiszabása körében el nem mellőzhető jelentőséggel bír az egyes elkövetők bűncselekményben betöltött konkrét szerepe is. IV. r. vádlott a cselekmények elkövetésében a vádlottak közül a legkevésbé játszott meghatározó szerepet, konkrét cselekvőse is csupán a két engedményezési szerződés aláírására korlátozódott. Ezért e vádlottal szemben a belső arányosság követelményét is érvényre juttatva a másodfokú bíróság szerint indokolt volt a szabadságvesztés büntetés mérséklése, annak tartamát az ítélet tábla a 2012. évi C. törvény 82. § (2) bekezdés c.) pontja szerinti enyhítő szakasz alkalmazásával 1 év 6 hónapban határozta meg.

A büntetés végrehajtásának felfüggesztése a büntetéskiszabás keretei között a jogalkotó által biztosított kedvezmény. Alkalmazásával a jogalkotó alkalmat kíván adni a bűnelkövető számára a bűncselekmények elkövetésétől tartózkodó életvezetésre és a büntetés végrehajtásának elkerülésére. A kedvezmény abban áll, hogy a végrehajtásában felfüggesztett büntetés nem szakítja ki az elítéltet a megszokott közösségből, és ezzel elkerüli a szabadságvesztés végrehajtásával járó hátrányokat.

Az elsőfokú bíróság a II-III-IV. r. vádlottakkal szemben indokoltnak látta a szabadságvesztés büntetés végrehajtásának felfüggesztését.

Az ítélet tábla a büntetést befolyásoló tényezők közül különösen a nagymérvű időmúlásra figyelemmel nem látott indokot II. r. és III. r. vádlottakkal szemben a börtönbüntetés végrehajtása felfüggesztésének mellőzésére.

Alaposan feltehető, hogy a II-III-IV. r. vádlottak esetében a büntetés célja annak végrehajtása nélkül is elérhető, a szabadságvesztés végrehajtásának felfüggesztése nem kerül ellentétbe az általános megelőzés követelményével, de fokozottan érvényesül a speciális prevenció.

A Bkv. 55. számú kollégiumi vélemény szerint a próbaidő tartamának meghatározásánál, ha az elkövető személyi körülményei kedvezőek, előtérbe kerülnek a bűncselekmény elkövetésének körülményei: a bűncselekmény jellege, a bűnösség foka, a bűncselekmény indítéka, az elkövetőnek a bűncselekmény elkövetése után tanúsított magatartása. Mindezeket a körülményeket elsősorban az egyéni megelőzés szempontjából kell értékelni, és ennek megfelelően lehet a próbaidő tartamát egyéniesítve megállapítani. Mindezek alapján az egyéni megelőzés céljának eléréséhez a másodfokú bíróság egyetértett azzal, hogy a II-III. r. vádlottakkal szemben a próbaidőt a törvényi maximum időtartamban kell meghatározni, azonban annak mértékét IV. r. vádlottnál 3 évre enyhítette.

A másodfokú bíróság felhívja II. r., III. r. és IV. r.

vádlottak figyelmét, hogy a 2012. évi C. törvény 87. § b.) pont értelmében a felfüggesztett büntetést végre kell hajtani, ha az elkövetőt a próbaidő alatt elkövetett bűncselekmény miatt végrehajtandó szabadságvesztésre ítélik.

II. r. és III. r. vádlottak esetében a 2012. évi C. törvény 50. § (1) bekezdésre figyelemmel a pénzbüntetés kiszabása is indokolt és törvényes volt. Ugyanis e jogszabályhely alkalmazása során az egy napi tétel összegének meghatározásakor figyelemmel kell lenni ugyan az elkövető vagyoni, jövedelmi, személyi viszonyaira és életvitelére, azonban törvényi megszorítás hiányában közömbös ezek megfelelése (BH 2015. évi 25. számú eseti döntés).

Fenti indokokra figyelemmel az ítélőtábla - a Be. 361. § (1) bekezdés szerint nyilvános ülésen eljárva - a Be. 370. § alkalmazásával a Be. 372. § (1) bekezdés alapján az elsőfokú bíróság ítéletét I. r. és IV. r. vádlottakkal szemben megváltoztatta, míg egyebekben I. r., II. r., III. r. és IV. r. vádlott tekintetében a Be. 371. § (1) bekezdés alapján helybenhagyta.

A Fővárosi Ítélőtábla határozata elleni fellebbezést a Be. 386. § (1) bekezdés zárja ki.

Budapest, 2015. év október hó 21. napján

Dr. Nehrer Péter s.k. . Sárecz Szabina Martina s.k. . Szalai Géza s.k.		
a tanács elnöke	előadó bíró	bíró

A **Fővárosi Törvényszék** 2014. év szeptember hó 25. napján kelt **26.B.973/2010/76.** számú ítélete I. r., II. r., III. r. és IV. r. vádlottakkal szemben a **Fővárosi Ítélőtábla mint másodfokú bíróság 3.Bf.1/2015/12.** számú ítéletével **2015. év október hó 21. napján** jogerős és fel nem függesztett részében végrehajtható.

Budapest, 2015. év október hó 21. napján

. Nehrer Péter s.k.
a tanács elnöke

Kiadmány hitelül:

bíróági ügyintéző